

Thomas Pynchon

Curcubeul gravitației

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză
și note de Rareș Moldovan

POLIROM
2024

Cuprins

<i>Nota traducătorului</i>	5
1. Dincolo de zero	7
2. <i>Un perm' au Casino</i> Hermann Göring	225
3. În Zonă	345
4. Contraforța.....	751

Geli e subțire, puțin stânjenită, foarte tânără. Nicăieri în ochii ei nu găsești vreun semn al coroziunii – parcă și-ar fi petrecut întreg Războiul sub un acoperiș sigur, în liniște, jucându-se cu animăluțe de pădure într-o zonă izolată. Cântecul ei, mărturisește cu un oftat, e în mare parte doar jind.

— Când e plecat, e plecat. Când ai intrat aproape am crezut că ești Cicerin.

— Neah. Doar un copoi de presă care muncește din greu. N-am nici rachete, nici harem.

— E un aranjament, îi spune ea. Lucrurile-s atât de dezorganizate aici. Aranjamentele sunt necesare. Vei vedea.

Va vedea, într-adevăr – va găsi mii de aranjamente, pentru căldură, iubire, hrană, pentru simpla deplasare pe șosele, șine sau canale. Chiar și grupul G-5, trăindu-și fantezia de a fi singurul guvern din Germania la momentul actual, e doar aranjamentul ce decurge din faptul de-a fi victorios, atâta tot. Nu e mai real sau mai puțin real decât toate celelalte, atât de private, tăcute, pierdute din vedere de Istorie. Slothrop, deși n-o știe încă, e un stat la fel de bine constituit ca oricare altul din Zonă. Nu e paranoia. Așa stau lucrurile. Alianțe temporare, făcute și desfăcute. El și Geli ajung la un adăpost de străzile ocupate, ascunși de rămășițele pereților, într-un vechi pat cu baldachin aflat în fața unei mari oglinzi întunecate. Prin acoperișul lipsă, Slothrop vede înălțându-se un munte prelung acoperit de copaci. Răsuflarea ei mirosind a vin, cuiburi de puf la subsuori, coapse arcuite ca niște lăstari în vânt. De-abia o pătrunde că ei îi și vine, orgasmul limpede și înduioșător înscris pe fața ei, în timp ce fantazează la Cicerin. Asta îl irită pe Slothrop, dar nu-l împiedică să aibă orgasm.

Prosteala începe imediat după detumescentă, întrebări amuzante, cum ar fi ce fel de veste a fost răspândită ca să țină pe toată lumea departe de Geli în afară de mine? Sau e ceva la mine care-i amintește de Cicerin și dacă-i așa, ce anume? Și, auzi, pe unde umblă Cicerin ăla în momentul de față? Moțăie, îl ațâță buzele ei, degetele, picioarele răcoroase alunecând pe lângă ale lui. Soarele saltă pe felia lor de cer, e eclipsat de un sân, e oglindit de ochii ei de copil... apoi nori, ploaie la care ea întinde o prelată verde cu ciucuri pe care i-a cusut chiar ea, ca pe o perdea de baldachin... ploaia se prelinge pe ciucuri, rece și zgomotoasă. E noapte. Ea-i dă să mănânce varză

fiartă cu o lingură veche cu blazon. Mai beau vin. Umbrele-s o cocleală moale. Ploaia s-a oprit. Undeva se aud niște copii care bubuie o canistră goală de caldarâm.

Ceva sosește fluturând din ceruri: gheare zgârie baldachinul pe dinafară.

— Ce-i asta? întrebă pe jumătate treaz și ea trage din nou acoperământul, hai, lasă-mă, Geli...

— E bufnița mea, 'ce Geli. Wernher. În primul sertar al șifonierului e un baton de ciocolată, *Liebchen*, vrei, te rog, să-i dai de mâncare?

Chiar așa, *Liebchen*. Împleticindu-se afară din pat, la verticală pentru prima dată pe ziua de azi, Slothrop scoate un Baby Ruth din ambalaj, își drege vocea, se hotărăște să n-o întrebe de unde are ciocolata fiindcă știe, și aruncă batonul pe prelată pentru respectivul Wernher. În scurt timp, culcați împreună din nou, aud zgomotul de alune sfărâmate și un cioc care trosnește.

— Batoane de ciocolată, bombăne Slothrop. Ce naiba are bufnița asta? Nu știi c-ar trebui să-și caute singură de mâncare șoareci vii sau așa ceva? L-ai transformat într-o bufniță de casă.

— Și tu ești destul de leneș.

Degetele de copil i se strecoară pe coaste.

— Ei, pun pariu că – termină – pariu că *Cicerin* nu se scoală din pat să hrănească bufnița.

Ea se oprește, mâna rămâne unde era.

— Îl adoră pe Cicerin. Nu vine să fie hrănit dacă nu-i Cicerin aici. E rândul lui Slothrop să se oprească. Mai exact, să înghețe.

— Ăă, dar nu vrei să spui că de fapt Cicerin ar trebui, ăă...

— Ar fi trebuit să fie, oftează ea.

— O. Când?

— Azi-dimineată. Întârzie. Se mai întâmplă.

Slothrop a țîșnit din pat și e deja în mijlocul încăperii, cu scula bleagă, cu o șosetă în picior și cealaltă între dinți, își vâră capul printr-o mânecă a maioului, fermoarul s-a înțepenit și el țipă *căcat*.

— Bravul meu englez, spune ea cu o voce tărăgănată.

— De ce n-ai amintit de asta mai repede, Geli, ha?

— O, hai înapoi. E noapte și el e cu vreo femeie pe undeva. Nu poate dormi singur.

— Sper că tu poți.

— Șșș. Hai aici. Nu poți ieși desculț. Hai că-ți dau o pereche de cizme vechi de-ale lui și-ți spun toate secretele lui.

— Secretele?

Atenție, Slothrop.

— De ce m-ar interesa...

— Nu ești corespondent de război.

— De ce-mi spune toată lumea chestia asta? Nimeni nu mă crede. Sigur că-s corespondent de război. Își scutură brasarda înspre ea. Nu știi să citești? 'Ce „Corespondent de război“. Am și mustață, ui', nu? Exact ca Ernest Hemingway ăla.

— Oo. Atunci îmi închipui că nu cauți Racheta Numărul 00000, totuși. Doar un gând prostesc de-al meu. Scuze.

Aoleu, ce-o șterg de-aici, își zice Slothrop, asta-i o fraiereală să mă prindă-n laț, frate. Cine altcineva să mai fie interesat de singura rachetă dintre cele șase mii care purta dispozitivul cu Imipolex G?

— Și nici de Schwarzgerät nu-ți pasă, continuă ea.

Continuă.

— De ce?

— I se mai spune și *S-Gerät*.

Ansamblul superior, Slothrop, îți amintești? Sus pe baldachin, Wernher țipă. Un semnal pentru Cicerin, fără îndoială.

Paranoicii nu-s paranoici (Proverbul 5) pentru că-s paranoici, ci pentru că se plasează mereu pe ei înșiși, idioții naibii, în mod deliberat în situații paranoice.

— Ei, și cum de, zice scoțând ceremonios dopul unei alte sticle de Nordhäuser Schattensaft – cu cea mai bună imitație de Cary Grant pe care o reușește cu stomacul atât de strâns –, umplând din nou paharele, cum de știe o tinerică dulce ca tine despre *echipa*-mentele rachetelor?

— Am citit corespondența lui Vaslav, răspunde ea de parcă întrebarea ar fi idioată, ceea ce și e.

— N-ar trebui să pălăvrăgești așa cu străini. Dacă află te omoară.

— Îmi placi. Îmi plac intrigile. Îmi place să mă joc.

— Poate-ți place să bagi oamenii în belea.

— Bine.

Își răsfrânge buza de jos, îmbufnată.

— OK, OK, povestește-mi. Dar nu știu dacă *Guardian* va fi interesat. Redactorii de-acolo sunt niște încuiați, să știi.

Sânii ei mici au pielea de găină.

— Am pozat odată pentru o insignă cu racheta. Poate-ai văzut-o. O vrăjitoare tânără și drăguță călare pe A4. Purtându-și vechea mătură pe umăr. Am fost votată Logodnica Batalionului 3/Art. Abt. (mot) 485.¹

— Ești într-adevăr vrăjitoare?

— Cred că am unele tendințe. Ai urcat deja pe Brocken?

— Abia am ajuns în oraș.

— Eu am urcat de fiecare *Walpurgisnacht* de când mi-a venit ciclul. Te duc și pe tine, dacă vrei.

— Povestește-mi despre „*Schwarzgerät*“-ul ăsta.

— Credeam că nu te interesează.

— Cum să știu dacă mă interesează sau nu când nici măcar nu știu ce-i chestia asta care ar trebui să mă intereseze?

— Tre' să fii corespondent. Te pricepi la vorbe.

Cicerin se năpustește pe fereastră, cu un Nagant în mână, trăgând foc după foc. Cicerin aterizează cu o parașută și-l doboară pe Slothrop cu o lovitură de judo. Cicerin conduce un tanc Stalin fix până-n cameră și-l spulberă pe Slothrop cu un obuz de calibrul 76 mm. Mersi că l-ai reținut până acum, *Liebchen*, era un spion, bun, saltare, m-am dus la Peenemünde la o fetișcană poloneză nubilă cu țâțe ca înghețata de vanilie, ne vedem mai târziu.

— Cred că trebuie să plec, 'ce Slothrop, mașina de scris are nevoie de o panglică nouă, tre' să-mi ascut creioanele, știi cum e munca asta...

— Ți-am zis că nu vine în noaptea asta.

— De ce? Caută *Schwarzgerät*' ăla?

— Nu. N-a aflat ultimele vești. Mesajul a venit ieri de la Stettin.

— În clar, desigur.

— De ce nu?

— Nu se poate să fie unul prea important.

— E de vânzare.

— Mesajul?

— *S-Gerät*-ul, prostuțule. Un tip din Swinemünde îl poate obține. Juma' de milion de franci elvețieni, dacă ești pe piață. Așteaptă pe Strand-Promenade în fiecare zi până la prânz. Poartă un costum alb.

Nu zău?

1. Batalionul motorizat 3 al Brigăzii de Artilerie 485.

— Blodgett Waxwing.

— Nu i-a dat numele. Dar nu cred că-i Waxwing. El se ține aproape de Mediterană.

— Da' multe știi.

— Waxwing e deja o legendă în Zonă. Și Cicerin de asemenea. Poate că și tu ești. Cum te cheamă?

— Cary Grant. Ge-li, Ge-li, Ge-li... Auzi, Swinemünde, asta-i în zona sovietică, nu?

— Parc-ai fi neamț. Nu te mai gândi la granițe. Nu te mai gândi la împărțeli. Nu există.

— Există soldați.

— Așa e. Îl privește fix. Dar aia e altceva.

— O.

— O să înveți. Totul e în suspensie. Vaslav îi spune „interregn“. Trebuie să te lași dus în voia lui.

— O să mă las dus de-aici acuma, puștoaico. Mersi de-nformație și Scuffling își ridică nițel pălăria în fața matală...

— Rămâi, te rog.

Ghemuită pe pat, cu ochii gata să izbucnească în lacrimi. Oo, căcat, Slothrop, fraiere... dar e doar o puștoaică...

— Hai aici...

Însă de cum o pătrunde, ea devine a dracului, nițel nebună, zgâriindu-i picioarele, umerii și curul cu unghiile ei roase, tăioase ca un fierăstrău. Plin de tact, Slothrop încearcă să nu termine până nu-i și ea gata, când dintr-odată ceva greu, ascuțit și cu pene se prăbușește pe crupa lui, saltă făcându-l să-și dea drumul și, ca să vezi, își dă și Geli, ZBONNGGG! iiii... o, măculiță. Un fluturat de aripi și Wernher – căci el e – se înalță în întuneric.

— Futu-ți paștele mă-tii de pasăre, urlă Slothrop, dacă mai încearcă așa ceva vreodată îi dau un Baby Ruth fix în cur, frate...

E un complot, un complot, e *condiționare Pavloviană*! Sau așa ceva.

— Cicerin l-a învățat chestia aia, așa-i?

— Greșit! *Eu* l-am învățat.

Îi zâmbește ca o fetiță de patru ani fericită, care nu ascunde nimic, și Slothrop hotărăște să creadă tot ce i-a spus.

— Ești o vrăjitoare.

Paranoic cum e, se cuibărește sub cuvertură împreună cu vrăjitoarea cu picioare lungi, aprinde o țigară și, în ciuda nenumăraților

Cicerini care sar peste zidurile fără acoperiș cu arsenaluri întregi ale dezastrului pregătite pentru el, adoarme în scurtă vreme în brațele ei dezgolite și deschise.

E o dimineată ca-n benzile desenate din ziarul de duminică, cerul foarte albastru cu nori de un roz țipător. Tina de pe dale e atât de lucioasă încât reflectă lumina și parcă umbli nu pe străzi, ci pe niște felii lungi de carne crudă, pulpă de vârcolac, costițe de Fiară. Cicerin are picioare mari. Geli a trebuit să îndese zdrențe dintr-o cămașă veche în vârfurile cizmelor ca să i se potrivească. Ferindu-se mereu de jeepuri, camioane de zece tone, ruși călare, prinde în cele din urmă o ocazie, un prim-locotenent american de optsprezece ani într-un Mercedes de serviciu cenușiu și bușit peste tot. Slothrop își înfoaie mustățile, își arată brasarda simțindu-se în defensivă. Soarele e deja cald. Miroase a brad dinspre munte. Tenentul ăsta din compania de tancuri care păzește Mittelwerke nu crede că Slothrop o să întâmpine greutate la intrare. GOPS-ii englezi au venit și s-au dus. Chiar acum, americanii de la Armament și Muniții pun în lăzi și expediază bucăți și instrumente din o sută de A4. Mare forfotă. „Încercăm să le trimitem pe toate până vin rușii să preia comanda.“ Interregn. Civili și birocrați apar în fiecare zi, turiști de nivel înalt, să se holbeze și să se minuneze. „Cre’ că nimeni n-a mai văzut așa de mari. Nu știu ce e. Ca la bâlci. Nu fac nimic, vin numai să se uite. Cei mai mulți vin cu aparatele foto. Văd că tu n-ai. Le închiriem la poartă, dacă te interesează.“

Una dintre multele șuste. Bucătarul James Gălbejitu’ și-a adus un căruț grozav cu sendvișuri și-l auzi strigând prin tuneluri: „Hai la sendviș! Calde și reci și pline de verdețuri!“ Și-n cinci minute să vezi urmele de grăsime de pe paharele tăntălăilor ăstora de goblini. Nick de Profundis, muscoiul de bar din companie, a surprins pe toată lumea transformându-se în spațiile înguste cât o cabină telefonică de aici într-un energic om de afaceri care vinde suvenire ale rachetei A4: obiectuțe care pot fi transformate în brelocuri, clipsuri pentru bancnote sau agrafe pentru fata minunată care te-așteaptă acasă, cupele de alamă ale arzătoarelor din camerele de combustie, rulmenți din servouri și săptămâna asta articolele la modă par a fi